

Charlotte Guest getuigt in de voorrede tot den tweeden druk van dit werk (1877), dat Tennyson's *Idyls* juist grootere belangstelling voor hare vertaling van het Roode Boek hadden in het leven geroepen. Zij zegt ongeveer het volgende: „More recently, however, the publication of the „*Idyls of the King*” — and among them of „*Enid*” — wick is founded on my version of „*Geraint*” — has interested a much wider circle of readers in the Legends.”

— „Wij hebben nu zekerheid!” — zeide Betsy. — „De bron van Tennyson's stof is gevonden!”

— „Voor *Gereint en Enid* zeker! Maar nu zijn wij nog niet veel verder voor al het andere. Er komen heele lastige en moeilijke quaesties — juist met het *Mabinogion* van Lady Guest. Vooreerst zijn deze Wallische handschriften van late dagteekening. De jongste uitgevers John Rhys en J. Gwenogvryn Evans 1) geven als ouderdom op, de jaren 1375—1380. Velen hebben aanvankelijk gemeend, dat de verhalen uit het Roode Boek van Hergest — inzonderheid *Owein and Lunet, Peredur, son of Evrawc* en *Gereint and Enid*, de hoofdbronnen zouden geweest zijn voor dichters als Chrestien de Troyes. In Duitschland neigen nu de geleerden tot de meening, dat het Wallische verhalen-boek (Red Book of Hergest) eerder naar Middelfransche gedichten is bewerkt, schoon het toch duidelijk blijft, dat het zuiver Kymrische element het oorspronkelijke is geweest. Men verhaalde in Wales vóór de verovering van Engeland door de Normandiërs een rijken voorraad half-historische, half-mythologische volksverhalen. Sproken van dezelfde soort werden ook in Bretagne onder de uit Wales en Cornwallis overgekomen Bretons, sedert de invasie der Anglo-Saksen in Engeland, verteld. De oorspronkelijke Wallische verhalen waren vol magie en bovennatuurlijke elementen — zooals ook de Iersche spoken. Toen de Normandiërs in Zuid-Wales binnendrongen wijden ze hun aandacht aan de Kymrische volksvertellingen, daar er onder de Normandische jongleurs enkelen gevonden werden, die de taal van het naburige Bretagne, zoo verwant aan de Wallische taal, verstonden. Beroemde dichters — als Chrestien de Troyes, later ook in Duitschland, de ridderlijke minnezangers, als Wolfram von Eschenbach, hebben de hoofdhelden uit de wereld van Arthur en Genovere in heel Europa beroemd gemaakt.”

— „De zaak wordt nu een klein beetje begrijpelijker!” — zei Betsy peinzend — „maar ik moet er nog veel meer van weten. De helden van Tennyson — *Gereint en Enid* — wier woorden in zoo boeiende Hollandsche verzen zijn overgebracht door J. H. F. le Comte — zijn mij nu veel nader gekomen dan vroeger. Ik ga nu probeeren of ik de vertaling van Lady Guest”

Juist werd er luid gelachen aan het speeltafeltje om de naïveteit van tante Leonoor, die in de schoppen renonceerde, en oogenblikkelijk in de schoppen naspeelde. Ik stond met Betsy bij de spelers, en wachtte met kalme bedaardheid het oogenblik af, dat de klokken ons het begin van het jaar 1892 zouden aankondigen.

1) The text of the Bruts of the Red Book of Hergest, edited by John Rhys, and J. G. Evans. Oxford, 1890.